

εξαδέλφους Κορκανώ και να τους πάη σε κανένα θέατρον, εις τὸ Ὁδαιὸν ἢ εις τὴν Γαλλικὴν Κωμωδίαν, βέβαια δὲν θὰ τοῦ φθάσουν.

— Ἐλπίζω, ἀπήντησεν ὁ κ. Δυμποῦα μ' αἰνιγματῶδες μειδιάμα. Μακάρι νὰναγκασθῆ νὰ ἐξοδεύσῃ ἀπὸ τὰ δικά του!

— Τί λές, μπαμπά! Ἀπὸ τὰ λεπτά ποῦ μαζεύει, τρία χρόνια τώρα, γὰ νὰγοράσῃ αὐτοκίνητο; Δὲν πιστεύω νὰ τὸ εὐχῆσαι ἀληθινά;

Τὸ αἰνιγματῶδες μειδιάμα ἐδυνάμωσεν ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ κ. Δυμποῦα.

Ἄλλ' ἢ ἐρώτησις τῆς Ἐδίθ ἔμεινεν ἀνευ ἀπαντήσεως. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ὁ Αὐγουστος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν του πολὺ σκεπτικῶς. Ὁ Ἀντώνης εἰσῆλθε μετ' ὀλίγον καὶ τῷ παρουσιάσεν εὐσεβάστως δύο κλειδιά, λέγων:

— Ἄν θέλῃ ὁ κύριος νὰ φυλάξῃ αὐτὰ τὰ κλειδιά;..

— Ποῖς σοῦ εἶπε νὰ μοῦ τὰ δώσῃς;

— Ὁ πατέρας τοῦ κυρίου. Εἶνε τοῦ βιβλιθήκης καὶ τοῦ δωματίου τῆς κυρίας Ἐδίθ... Ὁ κ. Δυμποῦα εἶπε νὰ μὴ μῆ κανένας ὅσο θὰ λείπουν.

— Πολὺ καλὰ. Τώρα, Ἀντώνη, πρέπει νὰ σιγυρίσῃς ἀμέσως τὸ δωμάτιον ποῦ δίδουμε συνήθως ἔστους φίλους. Αὐτοὶ ποῦ περιμένουμε, θὰ ἔλθουν ἀπέψε.

— Ὁ κύριος Δυμποῦα μοῦ εἶπε ὅτι θὰ εἶνε δύο.

— Ναι, βέβαια, ἀλλὰ ἀνδρόγυνο..... ἔτσι ὑποθέτω τουλάχιστον.

— Δὲν τοὺς γνωρίζει λοιπὸν ὁ κύριος;.. ἠρώτησεν ὁ Ἀντώνης γουρλόων τὰ μάτια.

— Μὰ ὄχι, βλάκα! ἀνέκραξεν ἀκράτητος ὁ Αὐγουστος. Δὲν τοὺς ξεύρω, παρ' ἀπὸ τὸ πραινὸ τους γράμμα.

— Τὸ γράμμα!... ἐσυλλογίσθη ὁ Ἀντώνης· τώρα καὶ ἀλαβαίνω!... Αὐτὸ μὰς ἔφερε τὴν εἰδήσι καὶ γι' αὐτὸ ἐθύμως ὁ κύριος Αὐγουστος! Συλλογίζεται τὰ ψάρια ποῦ τὸν περιμένουν ἔστὸ Λεϊγῆρα· ὅκτω μέρες χαμένες!

Ἄλλὰ δὲν ἔμαθεν ἀκόμη πᾶν ὅτι ἐπεθύμει νὰ γνωρίζῃ. Καὶ μ' ἐνθαρρυντικὸν ὕψος ὑπέλαβεν:

— Εὐτυχῶς, εἶνε συγγενεῖς τοῦ κυρίου· καὶ ὅπως νὰ πῆτε, οἱ συγγενεῖς... δὲν εἶνε ξένοι!..

— Συγγενεῖς!... ἐμουρμούρισε καθ' ἑαυτὸν ὁ Αὐγουστος· συγγενεῖς, ἀκούς ἐκεῖ!.. Ναι, προσέθεσε κυττάζων τὸν Ἀντώνη, ἐξάδελφοι, ἀλλὰ πολὺ μακρυνοί. Ἀδιάφορο! θέλω νὰ περάσουν καλὰ ἐστὸ σπῆτι μου. Πήγγαινε νὰ ἰδῆς μὴ τοὺς λείπῃ τίποτε ἐστὸ δωμάτιόν τους, ἂν εἶνε ὅλα τακτικά...

— Ὁ κύριος νὰ εἶνε ἡσυχος... Ἀληθεια, μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ μοῦ δώσετε σεντόνια, μαξιλάρια καὶ πετσέτες;

— Ἀπὸ ποῦ; Ἐξέρω ἐγὼ ποῦ βρίσκονται; Ἡ Ἐδίθ μοῦ ἄρισε τὰ κλειδιά, μὰ δὲν μοῦ εἶπε τίποτε. Μήπως ἢ Ἀναστασία;..

— Θὰ φάξω ἐγὼ, διέκοψεν ὁ Ἀντώνης με ὕψος συγκαταβάσεως ἢ καφερῆ ἢ Ἀναστασία, ἅμα τὴ βγάλλῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν κουζίνα τῆς, δὲν εἶνε γιὰ τίποτα!

Ἄλλὰ ὁ κύριος μοῦρεῖ νὰ βασισθῆ ἔς ἐμένα. Ἐνοῖα σας, καὶ θὰ τὰ βγάλω πέρα... Θέλετε τώρα νὰ παραγγείλετε τὸ γεῦμά σας;

— Μπρέ, ἀληθεια! Τώρα θάχω νὰ παραγγέλλω καὶ τὰ γεύματα!..

— Καὶ δὲν εἶσθε καθόλου συνειθισμένους ἐστὸ μενοῦ!..

— Πάντα ξεύρω τί φαγητὰ μὰρέσουν· καὶ θὰ παραγγέλλω ἀπ' αὐτά.

— Ἄ, ναι, ἐσκέφθη μειδιῶν ὁ Ἀντώνης· ὅλο πατάτες σωτὲ καὶ παστιτσά. Καὶ ἐξῆλθεν ἀναγγέλλων:

— Θὰ σᾶς στείλω τὴν Ἀναστασία! Μετ' ὀλίγον παρουσιάσθη ἡ μαγείρισσα. Δὲν ἐφαίνετο πολὺ εὐχαριστημένη ποῦ τὴν διέκοψαν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τῆς.

— Μ' ἐζήτησε ὁ κύριος; ἠρώτησε ξηρῶς.

Ὁ Αὐγουστος, ὁ ὅποιος ἐθήματιζεν ἀνὰ τὸ δωμάτιον πυρετωδῶς, ἐστράφη κ' ἐσταμάτησε με ἀρετὴν ἀμηχανίαν ἐνώπιον τῆς σκυθρωπῆς μαγείρισσας. Συνηθάνετο, ὅτι ἂν δὲν τῆς ἐπέβαλλεν ἀμέσως τὴν θέλησιν του, θὰ τοῦ ἐπαίρνε τὸν ἄερα διαπαντός.

Ἡ Ἀναστασία ἐλογαριάζεν ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν κυριῶν τῆς εἰς τὴν ἐξοχὴν, θὰ ἐπήγγαινε καὶ αὐτὴ νὰ περάσῃ ὀλίγας ἡμέρας με τὴν οικογένειάν τῆς. Ἡ ἐπιπρόσθετος αὐτῆ ἐργασία καὶ ἡ παράτασις τῆς διαμονῆς τῆς εἰς τὴν πόλιν, χάριν τῶν «ξένων», τὴν ἔκαμαν ἐξω φρενῶν.

Ἄλλὰ διὰ νὰ ἐπιβληθῆ ὁ Αὐγουστος, δὲν ἔπρεπε πρὸ παντός νὰ φανῆ ἐνώπιόν τῆς διατακτικῆς καὶ ἀμαθῆς. Διὰ τοῦτο,

χωρὶς νὰ διστάσῃ διόλου, τὴν διέταξε: — Νὰ ἔχῃς ἐτοιμὸ τὸ γεῦμα ἐστὸ ἐπτὰμισο.

— Ὁ κύριος ἔκαμε τὸ μενοῦ; ἠρώτησεν ἡ Ἀναστασία με τὸ ἴδιον ὕψος.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Αὐγουστος ἀκόμη τραχύτερος. Σοῦπα Παρμαντιέ, ὀμελέττα με πατάτες σουφλέ, σαλάτα φρανσιγιόν.

Ὅσον αἱ λέξεις αὐταὶ ἐξήρχοντο ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ νέου, ἡ Ἀναστασία ἠσθάνετο κατευναζόμενον τὸν θυμὸν τῆς. Παντοῦ πατάτες! Οὔτε κρέας, οὔτε ψάρι, οὔτε τίποτε! Ἄ, ὠραία θὰ διεσκέδαζεν, ἂν ἦταν καθεμέρα ἔτσι!..

Ἀπὸ ἐπαγγελματικὴν φιλοδοξίαν ἢ ἀπὸ οἶκτον πρὸς τὴν ἀμάθειαν τοῦ κυρίου τῆς, ἠρώτησε με κάπως μαλακώτερον τρόπον:

— Ὁ κύριος Αὐγουστος δὲν νομίζει πῶς ἀκόμη ἓνα πιάτο με πατάτες θὰ ἤμπορούσε νὰντικαταστήσῃ τὸ ψητὸ;

— Δὲν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ συζητῆς τὰς διαταγὰς μου! ἀπήντησεν ἐκείνος κατακόκκινος· δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη!

Καὶ ὡς ἐμπνεόμενος αἰφνιδίως, ἐξηκολούθησεν:

— Ὅσο γιὰ κρέας ἰδοῦ: λουκάνικα ψητὰ ἐστὶ σῆαρά, κοτολέττες καὶ μπιφτεκάκια με κρεσσόν.

«Ἀπορῶ πολὺ πῶς δὲν τὰ θέλετε καὶ αὐτὰ με πατάτες!» ἐψιθύρισε μετὰ τῶν ὀδόντων ἡ Ἀναστασία.

Ἐπειτα τείνουσα τὴν χεῖρα:

— Μοῦ δίνετε λεπτά;

— Ὅριστε δέκα φράγκα.

— Καὶ γιὰ πόσα πρόσωπα τὸ γεῦμα;

— Γιὰ τρία. Ἄ, κάμε κ' ἓνα γλυκισμα τοῦ τραπεζιοῦ... με κρέμα σαντιγύ.

— Τότε νὰ μοῦ δώσῃς ἀκόμη πέντε φράγκα.

— Διάβολε! τόσο πολὺ κοστίζουν τὰ γλυκίσματα; ἐσυλλογίσθη ὁ Αὐγουστος ἅμα ἐξῆλθεν ἡ μαγείρισσα. Ἄν διὰ κάθε γεῦμα ἐξοδεύω δεκαπέντε φράγκα, δὲν θὰ μοῦ μείνουν μεγάλα πράγματα γιὰ διασκεδάσεις.

Εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἡ Ἀναστασία ἐγελούσε μέχρι διαρρηξέως. Ὁ Ἀντώνης τὴν εὗρε πεσομένην εἰς ἓνα κάθισμα καὶ κρατοῦσαν τὰ πλευρά τῆς.

— Κάμε γρήγορα, τῆς εἶπε. Ὁ κύριος Δυμποῦα μοῦ παρήγγειλε νὰ γίνανται ὅλα ὅπως πρέπει. Θὰ ἐτοιμάσῃς τώρα τὸ γεῦμα, ἔ;

— Ποῖο γεῦμα; Δὲν τὸ λές πρόγευμα καλλιτέρα; Εἶνε γεῦμα αὐτὸ ποῦ μοῦ παρήγγειλε ὁ κύριος Αὐγουστος; Ἄς εἶνε ὅμως, μὴν ἀνησυχῆς, ἔχω ἀρκετὸ καιρὸ.

Τὸ ὄρολόγιον πρὸ ὀλίγου ἐκτύπησεν ἐξ. Ὁ Αὐγουστος ἐστέκετο εἰς ἓν παράθυρον τῆς αἰθούσης, διὰ νὰ ἐπιβλέπῃ τὰμάξια. Εἰς τὰς ἐπτὰ παρὰ τέταρτον, μίαν ἄμαξα ἀγοραία, φορτωμένη

«Δὲν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ συζητῆς τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου. Εἶνε τοῦ βιβλιθήκης καὶ τοῦ δωματίου τῆς κυρίας Ἐδίθ...» (Σελ. 302, στ. γ')

μπαγάγια, ἐσταμάτησε πρὸ τῆς οἰκίας. Πρὶν ἀκόμη κατέλθουν οἱ ἐπιβάται τῆς, ὁ Αὐγουστος ὤρμησεν ἐξω κραυγάζων:

— Ἀντώνη! ἀνάψε τίς λάμπες! ἦλθαν!

Καὶ πρὸς τὴν μαγείρισσαν:

— Ἀναστασία, θὰ εἶνε ὅλα ἐτοιμα;

— Μάλιστα, κῆριε!

Ὁ Αὐγουστος διεβύθη πρὸς τὴν προθάλαμον. Εἰς τὴν κλίμακα ἐγένετο θόρυβος, ὁ ὅποιος τὴν ἐξέπληξε. Δὲν ἤμπορούσε νὰ τὸν κάμουν οἱ ξένοι του! Ἀπόσπασμα περικεῖ, καταλαμβάνον τὴν οἰκίαν ἐξ ἐφέδου, δὲν θὰ ἔκαμνε τέτοιο κακὸ... Ἀναμφιβόλως θὰ ἐκούβαλοῦσαν ἐπιπλα εἰς κάποιον διαμέρισμα, καὶ διὰ νὰναβούν οἱ Κορκανῶ, θὰ ἐπερίμεναν νὰ ἐλευθερωθῆ ἡ κλίμαξ.

Ἐσκυφέν ἀπὸ τὰ κάγγελλα, διὰ νὰ ἰδῇ καλλιτέρα τι συμβαίνει.

Μπᾶ! κανένα ἐπιπλον!.. Μόνον ἀνθρώποι ἀναβαίνοντες!.. Ἐνας, δύο... τρεῖς!.. Ἄ, μὰ εἶνε πολὺ!..

Ἐπειτα συνέχισεν)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΓΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΥΛΑΙ

ΠΡΟΣ ΕΝΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ἀγαπητοί μου, ΠΟ θερμοκρασίαν 35 βαθμῶν, ἔλαθα προχθές ἓνα γράμμα, ἀπὸ τὴν δροσερὰν ἐξοχὴν, ὅπου διαμένει οἰκογενειακῶς κάποιος μικρὸς μας φίλος. Τὸ γράμμα αὐτὸ ἦτο ἀρωματισμένον με κοινὴν ἡλιοτρόπιον, ἀλλ' ὅταν τὸ ἐμύρισα, μοῦ ἐφάνη ὅτι ἐνέκλειεν ὀλίγον ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῆς παραθαλασσίας τοῦ ἐξοχῆς, κ' ἐμακάρισα ὀλοφύχως τὸν εὐτυχῆ ἀνταποκριτὴν μου... Ὅταν ὅμως τὸ ἐδιάβασα, εἶδα ὅτι καὶ ἡ ὠραιότερα ἐξοχὴ ἔχει τὰς ἐνοχλήσεις τῆς, καὶ τὰς στενοχωρίας τῆς, καὶ τὰς λύπας τῆς, — προπάντων ὅταν δὲν διαμένῃ κανεὶς ἐκεῖ μόνος, καὶ δὲν εἰμπορῆ νὰ κάμῃ ὅτι θέλῃ, ἀλλ' ἔχῃ μαζὶ του ἓνα ἄγριον πατέρα καὶ μίαν αὐστηράν μητέρα, καὶ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ κάμῃ ὅπως θέλουν αὐτοί... Τίτε, ὡς νὰ ἐξηγητήσῃ διαμίας ὄλον τὸ ἄρωμα, ἔπαυσα νὰ μακαρίζω τὸν ἀνταποκριτὴν μου, καὶ ἤρχισα νὰ σκέπτομαι τὴν ἀμηχανίαν του καὶ τὴν «περίστασιν» του.

Ἰδοῦ, ἀγαπητοί μου, περὶ τίνος πρόκειται. Ὁ μικρὸς μου φίλος, εἰς τὴν ἐξοχὴν εὐρισκόμενος, ἐννοεῖ νὰ τὸ ῥίξῃ ὀλωκεδίλι εἰς τὸν ἕξω. Νὰ τρέξῃ, νὰ παίξῃ, νὰ ψαρεύῃ, νὰ κολυμβᾷ, νὰ τρώγῃ καὶ νὰ κοιμᾷται. Οἱ γονεῖς του ὅμως ἐννοοῦν καὶ νὰ μελετᾷ τὰ μαθηματὰ του, διὰ νὰ μὴ τὰ ξεχάσῃ, τουλάχιστον δύο ὥρας τὴν ἡμέραν, καὶ ὀρισμένως τὸ πρῶν, ἀπὸ τὰς δέκα ἕως τὰς δώδεκα, ἐκτὸς τῶν Κυριακῶν καὶ τῶν ἑορτῶν. Δι' αὐτὸ τὸν ἔκαμαν νὰ πάρῃ μαζὶ του καὶ τὰ βιβλία του. Καὶ τὰ ἐπήρε μὲν χωρὶς ἀντιλογίαν ἐκεῖνος, ἀλλ' εἶχε τὸ σχέδιόν του: νὰ μὴ τάνοιξῃ ποτέ, εὐρίσκων αἰωνίως προσφάσεις. Πότε τοῦτο, πότε ἐκείνο. Εἰς τὴν ἀρχὴν, οἱ γονεῖς ἐφάνησαν ὑπομονητικοί, συμβιβαστικοί. Ἐπειτα ὅμως, φυσικά, ἀγρίεψαν. Καὶ τώρα, ἐπειδὴ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη ἐπιμένουν, γίνεται ἐκεῖ-πέρα τοῦ «Κουτρούλη ὁ γάμος». — Διάβασε! — Δὲν διαβάξω! — Νουθεσίαι, μαλώματα, τιμωρίαι, στερήσεις φροῦτων (εἰς τὴν ἐξοχὴν, φαντασθῆτε!) καὶ λήπτας... Καὶ τὰ ὑπομένει μὲν ὄλ' αὐτὰ διὰ νὰ μὴ διαβάξῃ ὁ μικρὸς μας φίλος, σπανωτάτα ἀνοιγῶν βιβλίον, — καὶ οὐδέποτε πλεον τῆς μισῆς ὥρας, — ἀλλ' ἔχει τὴν ἰδέαν ὅτι οἱ γονεῖς του τὸν ἀδικοῦν. Εἶνε σωστόν, μ' ἐρωτᾷ, νὰ μελετᾷ ἀκόμη καὶ τὸ καλοκαίρι, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν ἐξοχὴν; Δὲν ἔχει καὶ αὐτὸς τὸ δικαίωμα νὰ περάσῃ δύο μῆνας ἡσυχος, εὐτυχῆς, χωρὶς τὸ βασανιστήριον τῶν μαθημάτων, ἀπὸ μάλιστα ἔδωκε τόσο ὠραίας ἐξετάσεις κ' ἐπροβιβάσθη μετὰ ὀλίγον οἱ γονεῖς του νὰ τοῦ καταστρέψουν ὅλην τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἐξοχῆς με σκηνας καὶ με τιμωρίας;

Καὶ ὁ μικρὸς μου φίλος περιμένει τὴν ἀπάντησίν μου, βέβαιος ὅτι θὰ εἶνε ὑπὲρ αὐτοῦ, διὰ νὰ τὴν δείξῃ εἰς τοὺς γονεῖς του καὶ νὰ γλυτώσῃ.

Ἄλλὰ λυποῦμαι πολὺ, ὅτι ἡ ἀπάντησις μου δὲν θὰ εἶνε καὶ ὀλωκεδίλι ὑπὲρ αὐτοῦ. Καὶ ἐπειδὴ εἶμαι βέβαιος ὅτι εἰς πολλὰ σπίτια τώρα τὸ καλοκαίρι, — καὶ εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ εἰς τὴν πόλιν, — γεννῶνται τὰ ἴδια ζητήματα καὶ συμβαίνουν αἱ ἴδιαι σκηναί, θάπαντήσω εἰς τὸ γράμμα τοῦ φίλου μου δημοσίᾳ, γράφων πρὸς ἓνα δι' ὄλους... τοὺς ὁμοιοπαθεῖς.

Ἡ ἰδέα μου εἶνε, ὅτι δὲν ἔχει μὲν ἀδικον ὁ φίλος μου, ἀλλὰ δὲν ἔχουν ἀδικον καὶ οἱ γονεῖς του. Δὲν τὸν συμφέρει νὰ ἐγκαταλείψῃ ποτὲ ὀλωκεδίλι ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς μῆνας τὰ μαθηματὰ του. Θὰ τὰ λησμονήσῃ, καὶ τὸ κυριώτερον, θὰ χάσῃ τὴν συνήθειαν τῆς μελέτης. Διὰ νὰ τὰ ἐνθυμηθῆ δὲ τὸν χειμῶνα, καὶ νὰ ἐπανεῦρῃ τὴν καλὴν του συνήθειαν, θὰ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ κοπιᾷσῃ πολὺ. Ἀπεναντίας λοιπὸν τότε θὰ τὸν

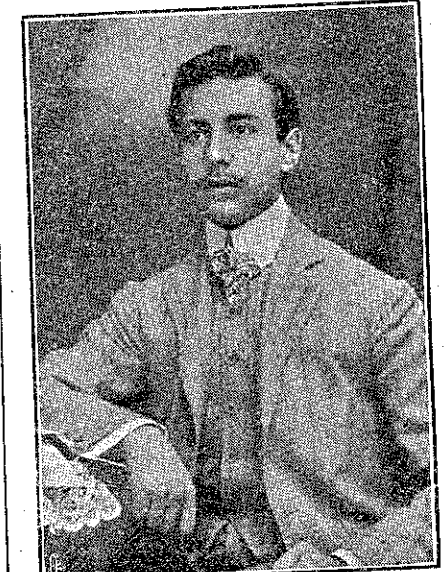
ἀδικοῦσαν πολὺ οἱ γονεῖς του, ἂν τὸν ἄφηναν ὀλωκεδίλι ἐλεύθερον, νὰ παραδοθῆ εἰς τὴν ἐκνηρίαν του. Τὸν ἀδικοῦν ὅμως ὀλίγον καὶ τώρα. Διότι ἀπαιτοῦν δύο ὥρας τὴν ἡμέραν μελέτην, ἐνῶ μοῦ φαίνεται ὅτι δι' ἐπιμελῆ μαθητὴν, προβιβασμένον με λίαν καλῶς, μία ὥρα τὴν ἡμέραν, ἐκτὸς τῶν Κυριακῶν, εἶνε ἀρκετὴ. Ἐγὼ τουλάχιστον, ὅταν ἤμουν μαθητῆς, ἐνθυμοῦμαι καλὰ ὅτι τόσον ἐμελετοῦσα τὸ καλοκαίρι. Καὶ αὐτὴ ἡ μελέτη μου ἦτο ἀρκετὴ διὰ νὰ συνεχίσω τὸν χειμῶνα τὸ σχολεῖόν μου χωρὶς πολλὸν κόπον, καὶ χωρὶς ἀπότομον μετάβασιν ἀπὸ τὴν ἄκραν ἐκνηρίαν εἰς τὴν ἄκραν ἐπιμέλειαν.

Ἄς ὑποχωρήσουν λοιπὸν ὀλίγον καὶ τὰ δύο μέρη. Ὁ μικρὸς μου φίλος ἄς ἀποφασίσῃ νάφισῃ κατὰ μέρος τὰς προφάσεις καὶ νὰνοίξῃ κάπου-κάπου τὰ βιβλία τοῦ Σχολείου καὶ εἰς οἱ γονεῖς του πάλιν ἄς ἀρκεσθῶν εἰς μελέτην μίας ὥρας καὶ ἄς μὴ ἀπαιτοῦν ἀπὸ αὐτὸν «θυσίαν» μεγαλητέραν.

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ ἀπάντησις μου φθάσει ὀλίγον ἀργά, διότι τὸν Σεπτέμβριον ἀνοίγουν τὰ Σχολεῖα. Ἄλλὰ δὲν πειράζει· δεκαπέντε ἀκόμη ἢ εἴκοσι ἢ μέραι ἐξοχῆς χωρὶς σκηνας καὶ τιμωρίας, εἶνε κάτι τί· καὶ ἐπειτα εἰμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὸ μέλλον...

Σὰς ἀσπάλαμαι ΦΑΙΔΩΝ

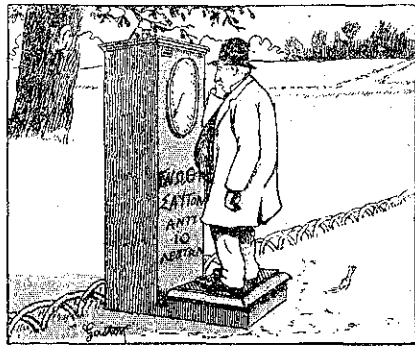
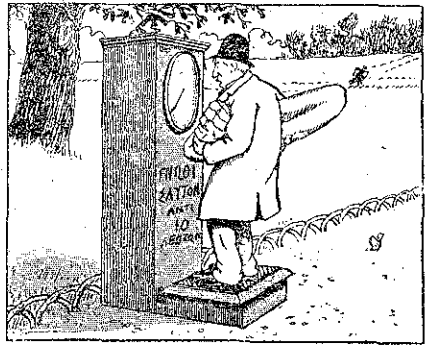
ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΒΑΣΤΑΓΟΣ Πρόεδρος καὶ Ταμίας τοῦ ἐν Μιτυλήνῃ Συλλόγου «Ἐλπίς» Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἐλιοῦδα εἰς τὴν 27ην Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως. [Ἰδὲ Διάπλασιν τοῦ 1908, σελ. 427.]

ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ ΑΝΤΙ ΔΕΚΑ ΛΕΠΤΩΝ

[Γράψτε μίαν δεκάραν χαλκίνη εντός της ώρας, αναβαίνετε επί της πλάστιγγος και άμείως ο δείκτης νινείται και σταματά εις τον άριθμόν, ο όποιος δεικνύει τό άκριβές σας βάρος εις χιλιόγραμμα.]

Ο κ. Φαγός, επί της πλάστιγγος: — Ναι! αλλά διά να μάθω τό άκριβές μου βάρος, πρέπει να ξεφορτωθώ τό ψωμί αυτό πού κρατώ.

Ο ίδιος, μετ' όλίγην ώραν: — Περιέργω πράγμα! Έσφαγα όλο τό ψωμί, και όμως ο δείκτης δεν ενινήη από την θέσιν του!

ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΟΚΝΗΡΩΝ

[ΔΙΗΓΗΜΑ ΥΠΟ L. CHARLEVILLE]

Η ήμέρα ήτο ψυχρά' άλλ' ο ήλιος έλαμπεν επί αιθρίου ούρανού κ' έμετρίαζε κάπως την δραμύτητα του ανέμου. Την ήμέραν αυτήν, πρώτην Πέμπτην του Νοεμβρίου, δύο αδελφάκια, ο Λελές και η Λέλα, έτοιμάζοντο βιαστικά-βιαστικά διά την έξοδον, την έποίαν έκαμναν τακτικά με την μητέρα των, κάθε Πέμπτην άπόγευμα, πού δεν είχαν σχολείον.

Η Κυριακή ήτο άφιερωμένη εις συγγενικά επισκέψεις, εις πρόσωπα σοβαρά. Ήσαν υποχρεωμένα τά παιδιά να κάθωνται φρόνιμα, να μη όμιλούν παρά όταν τά έρωτούσαν, και προπάντων να μην κυττάζωνται στα μάτια και να σκάζουν έξαφνα τά γέλια, χωρίς λόγον, πράγμα τό όποιον πολύ συχνά τους συνέβαινε... Δι' αυτό αι έξοδοι της Κυριακής τους έφαινοντο βαρεταί ως άγχαρεία.

Την Πέμπτην όμως!... Τί ευτυχισμένη και ευχάριστος ήμέρα! Τό πρωί τά παιδιά έμελετούσαν και έγραφαν τά μαθήματά των γρήγορα-γρήγορα' και μόλις έρωγαν τό μεσημέρι, έφευγαν με την μητέρα των και δεν έγύριζαν παρά την ώραν του δείπνου. Την άνοιξιν έκαμναν ώραίους περιπάτους εις τάς έξοχάς. Τον χειμώνα επήγαιναν εις τόσ άπογευματινάς του ίπποδρομίου ή του θεάτρου. Καθ' έβδομάδα, από την Παρασκευήν τό πρωί, ο Λελές και η Λέλα έρωτούσαν: «Πού θα πάμε την έρχομένη Πέμπτη;» Άλλ' η μητέρα των ήθελε να τοίς κάμνη έκπλήξεις και ποτέ δεν τοίς έφάνερωε τά σγέδια της παρά την τελευταίαν στιγμήν.

Τό άπόγευμα λοιπόν εκείνο, τάδελφάκια, — δύο χαριτωμένα διδύμα ένδεκα έτών, — επήγαινοήρχοντο με άνυπομο-

νησίαν, περιμένοντα τό σύνθημα της άναχωρήσεως. Άν και δεν ήτο ήμέρα υποδοχής, η μητέρα των είχαν επισκέπτην. Ένας γηραιός κύριος την έκρατούσεν εις τό σαλόνι πρò πολλής ώρας, και τά παιδιά από την άνυπομονησίαν έπεσαν εις την άπελπισίαν, βλέποντα ότι η ώρα έπροχωρούσε.

— Θάργήσωμεν, ειπεν η Λέλα στενάζουσα.

— Μπορούσε να διαλέξη άλλη ώρα για να μάς επισκεθθί ο κουτόγερος αυτός, έμουρμούρισεν ο Λελές. Θα μείννη πολύ άκόμη, ο φλύαρος; Άν ήμουν στη θέσι της μαμμιάς, θα τήν έδιωχνα.

— Να σου φέρω κανένα βιβλίον να διαβάσης εν τώ μεταξύ;

— Ευχαριστώ. Έδιάβασα όλο τό πρωί.

— Μ' αν δεν διαβάσουμε η δεν παίξουμε, η ώρα θα μάς φανή άτελειωτη. Παίζουμε μιά χράμα;

— Όχι' χρεάζονται σκέψεις και υπολογισμοί' δεν είναι διασκεδάσις αυτή... Κάνουμε σαπουνόφουσες;

— Άστειύεσαι, Λελέ; Αυτό είναι παιγνίδι για μωρά. Έπειτα θα βρέξουμε τά ρούχά μας.

— Μπα! φορούμε μιά στιγμή τες ποδιές μας. Έλα λοιπόν, Λέλα! Είναι τόσο διασκεδαστικό να βλέπη κανείς τες σαπουνόφουσες να μεγαλώνουν, να χρωματίζονται, να πετούν...

— Και να σκάζουν... Άς είναι! άρσού θέλης σαπουνόφουσες... Πάμε στην καμαρούλα.

Η «καμαρούλα» ήτο άφιερωμένη εις τά παιγνίδια. Δεν είχαν ούτε χαλί, ούτε τοιχώχαρτον, ούτε πράγματα ευθραυστα. Τά διδύμα ήμπορούσαν εκεί-μέσα να χαλάσουν τήν κόσμον, χωρίς να σκάσουν ούτε ένα βαζάκι.

— Ά, τί ώρα! άνέκραξεν ο Λελές

κατενθουσιασμένος, παρακολουθών διά των οφθαλμών μίαν μεγάλην ιριδόχρωμην φούσκαν, την όποιαν επήρην ο άνεμος από τό άνοιχτόν παράθυρον και την έσπρωχνε πρò τό άλλο μέρος του δρόμου. Κύτταξε, Λελούλα! όλα τά χρώματα του ούρανού τόξο!

— Έξοχο! κρήμα μόνον πού δε βαστά πολύ... Έπρεπε να βρεθί τρόπος, να γίνωνται φούσκες στερεές σαν γυάλινες.

Μολονότι ο γηραιός κύριος παρέτεινεν άκόμη την έπίσκεψίν του, τά παιδιά δεν τήν έσυλλογίζοντο πλέον, βυθισμένα εις τό παιγνίδι των. Έξαφνα έκραύγασαν από χαράν: Η μητέρα των ήτο εκεί, κοντά των, όρθή, με τό καπέλλο ετό κεφάλι.

— Έξασθήκαμε, βλέπω, με τό παιγνίδι. Μήπως έχετε σκοπό να μείνετε σπίτι;

— Ά, μπα, μπα! άνέκραξεν ο Λελές. Και πού πηγαίνομε σήμερα;

— Λελέ, ειπεν η μητέρα με ύφος σοβαρόν και λυπημένον' δεν σου αξίζει να μάς συνοδεύσης. Οι βαθμοί σου είναι πολύ κακοί. Και όχι μόνον γίνονται όλονέν άμελέστερος, όκνηρότερος, αλλά είναι και κακός.

— Κακός; ! εγώ, μαμμιά;...

— Έσύ, μάλιστα.

— Μα ποιός τό λέγει αυτό; Έγώ δεν θάκανα κακό ούτε σε μύγα!

— Όχι βέβαια, γιατί θα έπρεπε να σηκωθής από την καρέκλα σου για να τήν πιάσης. Χθές όμως, την ώρα πού πήγαινες τό Σχολείο, ειπες: «Άν έκαιγότανε άπόψε τό Σχολείο, δεν θα χουμε μάθημα σήμερα!»

— Έκείνη η κακή η Κατερίνα σου τό έπρόφθασε κι' αυτό; Μα εγώ ετσι τό έλεγα, άστειεύομουν. Δεν έπιθυμούσα καθόλου να γίνη τέτοιο πράγμα...

— Τότε έλεγες ψεύματα, η μάλλον ψεύδεσαι τώρα. Συλλογίσθηκες τί κακό θα έγίνετο, αν έπραγματοποιείτο η εύχή σου;

Ο μικρός κατέβασε τά μουτρά του.

— Συχώρεσε με, μαμμιά, και δεν θα τό ξανακάνω. Μιά Πέμπτη μόνο έχουμε —μη μάς τή χαλάσης κι' αυτή!..

— Χρώστα χάρη στην αδελφή σου, πού είναι τόσο φρόνιμη κ' έπιμελής. Σε παίρνω μαζί μας, γιατί ξέρω πως η Λέλα δεν θα διεσκεδάσε αν σ' άφίνα έδώ τιμωρημένο. Έλα! γι' άγάπη του βασιλικού, ποτίζεται κ' η γάστρα.

— Ευχαριστώ, μαμμιά.

Ο Λελές επήδησεν εις τήν λαιμόν της μητέρας του, η όποία τήν έφιλησε με τρυφερότητα βλέπουσα τά μάτια του δακρυομένα...

— Και τώρα, εμπρός! ειπε.

— Και πού θα πάμε; ήρώτησεν η Λέλα.

— Είς τόν κινηματογράφο! Διπλή κραυγή χαράς υπεδέχθη αυτάς τάς λέξεις, και μετά μίαν ώραν τά παιδιά παρεύρισκοντο, διά πρώτην φοράν, εις παραστάσις κινηματογράφου.

Όταν έγύρισαν εις τό σπίτι, έτρεξαν κατ' εύθειαν εις τό μαγειρείον, όπου η Κατερίνα έτοιμάζε τό βραδυνόν γεύμα. Ο Λελές ειχε λησμονήση όλωσδιόλου την άκριτομυθίαν της γραιάς μαγειρίσσης. Άλλως τε δεν ήτο καθόλου μνησικακος.

— Ά, νάξερεις τί ώρα! πού ήταν! της έφώναξε. Διασκεδάσαμε πολύ, σπαρταρήσαμε από τά γέλια... Φαντάσου, νι βλέπεις ένα ζητιάνο χωρίς πόδια, καθισμένο στην άκρη του πεζοδρομίου. Να περνούν κυρίες, κύριοι, κορίτσια, παιδιά, και όλοι να του ρίχνουν πεντάρες ετό δίσκο του. Έξαφνα να τήν πλησιάξη ένας άστυφύλακας και να του γυρεύη την άδειά του. Έκείνος να του παρουσιάξη ένα χαρτί. Και την ώρα πού τό διαβάσει ο άστυφύλακας, μπαμ! ο καλός σου ο ζητιάνος να βγάξη πόδια, και τόσες ποδάρες, και να τό σκάξη σαν κλέφτης!! Έπειτα άνάβουν πάλι τά φώτα. Δεν ξέρει κανείς αν τήν έπιασαν.

— Έμένα μ' άρσενε πολύ και ο μαξιλαροπόλεμος, ειπεν η Λέλα. Ένα σωρό κοριτσάκια σηκώνονται από τά κρεβάτια και κτυπούνται με τά μαξιλάρια τους. Τά μαξιλάρια ανοίγουν, χύνονται, και όλα εκεί-μέσα σκεπάζονται 'ς ένα σύννεφο από πούπουλα. Λες και ήταν αληθινό!

— Άλλά τό ωραιότερο ήταν τό ταξείδι 'ς ένα άστρο, υπέλαβεν ο Λελές σοβαρώτατος. Ένας σφός, εκεί πού έβλεπε την υπηρέτριά του να πλένη, του ήλθε η ιδέα να στερεοποιήση μιά σαπουνόφουσκα, μιά μεγάλη σαπουνόφουσκα, μεγαλήτερη απ' αυτών τών ίδιων, γιατί μπαινει μέσα και κάθεται μιά χαρά, μ' όλη την όμπρέλλα του... Έπειτα άνεβαίνει ως ένα άστρο...

— Άλλά κατακυλιό από εκεί, πού γρήγορα απ' ό,τι άνέβηκε, προσέθεσεν η Λέλα. Άλήθεια, Λελέ, θυμάσαι τί λέγαμε 'ισα-ισα τό άπόγευμα, πού κάναμε σαπουνόφουσες; : «Έπρεπε να βρεθί τρόπος να γίνωνται στερεές σαν γυάλινες...»

— Καλλίτερα να βρισκόταμε τρόποσ να μαθαίνετε τά μαθήματά σας, ειπε τότε η Κατερίνα' και δεν θα ήταν πολύ δύσκολο: φθάνει να τά διαβάσετε!

— Άλήθεια, απήνησεν ο Λελές με άγαθότητα' αλλά... δεν τό κατορθώνω ποτέ. Ά, ναι! αν την ώρα πού λέω μάθημα απέξω, έβλεπα όλες τις λέξεις να γράφονται μόνες τους ετό ταβάνι

του σχολείου, ώστε να μην έχω παρά να τις διαβάξω... η όταν μάς βάζουν να γράφωμε καθ' υπαγόρευσιν, να κάμωμε έκθεσι η ό,τι άλλο, αν ειχα μιά πέννα πού να γράφη μόνη της, και να σκεπρινεται εις όλες τάς έρωτήσεις, και να λύη όλα τά προβλήματα. — τότε μάλιστα! θα ήμουν η δεν θα ήμουν ο πρώτος στην τάξι μου; και θα ήταν η όχι ευχαριστημένη η μαμμιά;

Διεκόπη από μίαν μικράν, πολύ μικράν μπαταίσαν, η όποία μόλις άντήχησεν επί της παρειάς του.

Ητο η μητέρα των παιδιών, η όποία ήρχετο κατά την συνήθειάν της εις τό μαγειρείον, διά να ρίψη μίαν ματιάν εις τά φαγητά.

— Διατί να επιθυμής τά αδύνατα; ειπε. Δεν είσαι συ πιδ κουτός από τους άλλους' έχεις λαμπρόν μνημονικόν' και αν ήθελες μόνον να κοπιάζης λιγάκι...

— Θα κοπιάζω, σου τό όρκίζομαι. Και από αύριο μάλιστα.

— Και γιατί όχι από σήμερα; Αύριο έχειτε διαγωνισμίν ιστορίας και γεωγραφίας. Είμαι βεβαία ότι δεν έτοιμάσες άκόμη τίποτε.

— Ω, ναι, έμελέτησα τό μάθημα...

— Πρέπει να τό ξαναμελετήσης πολύ, άπόψε πριν κοιμηθής, να τό διαβάσης καλά. να κυττάξης λίγο και τήν άτλαντά σου... Θα είμαι τόσον ευτυχής, όταν ιδώ πως δεν θα είσαι πιά ο τελευταίος!

«Καλλίτερα να βρισκόταμε τρόπος να μαθαίνετε τά μαθήματά σας...» (Σελ. 305, στ. α')

— Όχι δά ο τελευταίος, μαμμιά! Την περασμένη εβδομάδα ήμουν ο προτελευταίος. Τελος πάντων, αφού επιμένεις, θα μελετήσω. Άχ, πως ήθελα να ήμουν μεγάλος, για να μην κάμνω πιά τίποτε!..

— Έτσι ε; νομίζεις ότι οι μεγάλοι δεν εργάζονται;

— Ναι! αλλά μόνον όταν θέλουν' έπειτα μπορούν και εκλέγουν την εργασία πού τους άρσσει.

— Μιλάς σαν μωρό. Μα δεν βλέπεις τόν πατέρα σου, πού κάθεται όλη την ήμέρα κλεισμένος ετό γραφετό του; και

πολλές φορές με όχληροτάτη εργασία; — Ο μπαμπάς είναι αρκετά πλούσιος, ώστε να ζή από τά εισοδήματά του.

— Ο πατέρας σου δεν είναι πλούσιος. Με πολλούς κόπους κατορθώνει να μάς ζή καλά. Άλλά κ' ένατομυριούχος να ήτο, δεν θα έμενεν άργός. Ο άνθρωπος πρέπει πάντα να γίνεται χρήσιμος. Η πληξίς τιμωρεί σκληρά όσους περνούν την ζωή των άργοί.

Ευθύς μετά τό γεύμα, ο Λελές άποσυρθείς εις τό δωμάτιόν του, έσυλλογίζετο τά λόγια της μητέρας του.

— Όλω τά ίδια και τά ίδια μάς κοπανίζουν οι γονείς. Θα έλεγε κανείς πως δεν ήλθαν στόν κόσμο, παρά για να συμβουλευούν τά παιδιά τους. Δάσκαλοι και αυτοί, αλλά χωρίς βιβλίον... Όσο για μένα, δεν θα στενογworούμουν καθόλου αν ήμουν άργός. Άπεναντίας, η εργασία με στενογοραεί. Έλα, άς ξαναδιαβάσω λιγάκι την ιστορία μου. Ά, τί σκουτούρα!.. Και έπειτα, άμα τελειώσω, πρέπει να μελετήσω γεωγραφία... Ποιός, νάξερει, έφευρε τά μαθήματα, τους διαγωνισμούς, τη γεωγραφία!.. Πόσο ωραιότερος είναι ο κινηματογράφος!..

Ο Λελές έχαρακτηρίσθη αρκετά με τά ίδια του λόγια. Ητο μάλλον έξυπνος παρά κουτός, μάλλον καλός παρά κακός' άλλ' η άκατανίκητος όκνηρία του ήπειλει να εκμηδενίση όλα του τά προτερήματα.

Η αδελφή του Λέλα, η όποία δεν ήτο διόλου ευφρεστέρα απ' αυτόν, έκαμνεν εν τούτοις λαμπράς προόδους, χάρις εις την θέλησιν της και την έπιμελίαν. Τά δύο διδύμα είχαν αρχίση μαζί μουσικήν' άλλ' ο Λελές την έβαρύνθη γρήγορα, όπως όλα τά πράγματα πού άπατούσαν κάποιον κόπον' η Λέλα όμως επέμεινε κ' έμαθε κάτι να παίξη από τώρα ετό πιάνο. Ο αδελφός της μετενόει πού δεν ήθέλησε να τήν άκολουθήση, αλλά πολύ άργά...

Η Λέλα έλυπέτο τόν όκνηρόν και πολλάκις προσεπάθει να τήν βοηθή. Όταν ειχε να κάμη καμμιά μεταφρασιν, αυτή έφαγγεν εις τό λεξικόν, διά να τήν άπαλλάττη από τόν κόπον. Και όταν τού έβαζαν ως τιμωρίαν άντιγραφήν — πράγμα πού συνέβαινε πολύ συχνά, — έμιμειτο τό γράψιμόν του και τού έγραφε και αυτή μερικάς σελίδας. Αυτά τά δείγματα της άγάπης τήν έκαμναν ευγνώμονα, τήν συνεχίνον μάλιστα' ελάμβανε τάς καλλιτέρας αποφάσεις, άλλ' ούδέποτε τάς έβαζεν εις ένεργείαν. (Έπειτα συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑΙ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ

Όλων σχεδόν των αγρίων λαών, από των Έσκιμώων μέχρι των κατοίκων της Γης του Πυρός, και από των Ουτεντότων μέχρι των νομαδικών φύλων της Σιβηρίας, ή θρησκεία, καθώς γνωρίζετε, είναι ειδωλολατρική, δηλαδή γενικώς θεοποίησις αντικειμένων της φύσεως.

Τα ελάττρια της θεοποίησεως αυτής είναι πολλά και ποικίλα: Παραδείγματος χάριν: ο φόβος, τον έποισον έμπνέει ύψηλόν όρος, άποτομος βράχος, αγρίον θηρίον ή εγγνωμοσύνη προς ποτομέν, εις τον έποισον όφείλεται ή εύφορία της χώρας, ή προς χρησίμον οικιακόν ζωόν, ή προς δένδρον εύεργετικόν, τά φυλλάματα του έποισου προφυλάττου τον άγρίους από την βροχήν και τάς καυστικές ακτίνας του ήλιου, οι δε καρποί του τους τρέφουν, τά δε φύλλα του τους ένδύουν, τά δε ξύλα του τους θερμαίνουν τέλος ή κατάρληξις και ή θαυμασμός πρό του ήλιου, των άστέρων, του πυρός, ή άπλωσ πρό της ώραιότητος και της εύφιας ένδς ζωού.

Όπως εις μερικά μέρη λατρεύονται οι ελέφαντες, άλλου οι όφεις, οι έποισοι θεωρούνται σύμβολα της άνακαινίσεως και άναστάσεως, ένεκα της άνανεώσεως του δέρματός των, άλλου, όπως εις τό Μεξικόν, τά πτηνά, θεοποιούμενα ως προσωποποιήσις του άέρος και της καταιγίδος, άλλου ή ήλιος, ή σελήνη, οι άστέρους τό πύρ (πυρολάτραι, ήλιολάτραι, άστρόλατραι κτλ.)

Κύριον χαρακτηριστικόν των θρησκειών των αγρίων είναι ή προς τους νεκρούς προγόνοισ τιμή. Τους τιμούν διά να έχουν την εύνοιάν των. Πιστεύουν ότι αι ψυχαί έπιζούν εις άλλον βίον, έμοιον με τον έπίγειον, άλλ' ή ιδέα της μετά θάνατον άνταμοιβής ή τιμωρίας (Παράδεισος και Κόλασις) άπαντάται μόνον εις τάς πλέον προηγμένας φυλάς. Εις την Καλλιφορνίαν θάπτουν τους νεκρούς με ύποδήματα χάριν του μέλλοντος μακρού ταξιδίου. Οι Αύστραλοι πάλιν νομίζουν, ότι οι Λευκοί είναι νεκροί της φυλής των επανερχόμενοι εις τον κόσμον υπό άλλην μορφήν. Και ή ιδέα της μετεμψυχώσεως είναι κατά τό μάλλον ή ήττον γενική.

Η εύνοια των θεών και των πνευμάτων άποκτάται διά της προσευχής, της μαγείας, και των έξορκισμών, — οι ιερείς των Αγρίων είναι ιατροί, μάγοι και έξορκισταί, — άλλ' ιδίως διά των θυσιών. Παρ' όλας τάς προσπάθειάς των χριστιανών ιεραποστόλων, αι άνωθροποθισαί εις την Αμερικήν και την Αύστραλίαν ύφίστανται ακόμη και θεο-

ρούνται ως ή ύφιστη ένδειξις άφοσιώσεως προς τό θεόν, προς τό όποσον προσφέρεται ή,τι πολυτιμώτερον! Διά τουτό συνήθως διά τάς θυσίας εκλέγονται οι ακμαιότεροι νέοι.

Εις πολλά μέρη, τά θύματα, πρό της σφαγής, γίνονται αντικείμενα θείας τιμής, και μετά την σφαγήν τά πρώματα των χρησιμεύουν ως τροφή εις τους έμοφύλους προς μετάδοσιν θείας ισχύος.

Και ή στίξις των σωμάτων ως θρησκευτικόν έθιμον άπαντά εις κολλας φυλάς, ιδίως εις την Αύστραλίαν. Πληθος δε κανόνων περί άπηγορευμένων και έπιτρεπομένων τροφών, και άλλων αντικειμένων, χαρακτηρίζει τάς θρησκείας ταύτας.

Πόσα εκατομμύρια ανθρώπων εύρισκονται ήμερον εις την κατοικήτην ταύτην θρησκευτικήν βαθμίδα; Η άπάντησις δέν είναι πολύ εύκολος. Η στατιστική των θρησκειών παλαίει κατ' ανυπερβλήτων προσκομμάτων, όχι μόνον διότι πολλών μερών της Γης άγνωσμέναι και κατά προσέγγισιν τίν πληθυσμόν των κατοίκων, (π. χ. της Αφρικής, Νοτίου Αμερικής, Σινικής, της έποίας μόνως τίν πληθυσμόν άλλοι καταβιάζον εις 350 εκατομμύρια και άλλοι αναβιάζον εις 430,) άλλά και διότι πολλούς κατοίκους της Γης δέν γνωρίζομεν εις ποίαν θρησκείαν να κατατάξωμεν. άφου και οι ίδιοι δέν γνωρίζουν τουτό, ως συμβαίνει μάλιστα εις την Σινικήν και την Ιαπωνίαν.

Άκόμη και περί της θρησκείας του πολιτισμένου κόσμου, της χριστιανικής, δέν έχομεν άκριβείς άριθμούς, άφου οι μόν ύπολογίζουν τους Χριστιανούς εις 520 εκατομμύρια, οι δε αναβιάζον αυτούς εις 590!

Όπωςδήποτε, εάν κατά τους πιθανώτερους ύπολογισμούς άποδεχθώμεν τίν πληθυσμόν της Γης άποτελούμενον από 1630 εκατομμύρια, περί τά 120 εκατομμύρια δυναμέθα να κατατάξωμεν εις την κατοικήτην ταύτην θρησκευτικήν βαθμίδα. Τό 1/13 δηλ. των ανθρώπων εύρίσκειται εις την πρωτογενή εκείνην κατάστασιν, ή οποία λατρεύει τό κτίσμα άντι του κτίσαντος.

Και όμως παρά τό βάρβαρον, διαστραμμένον και αίμοχαρές, εύρίσκομεν και εις τους λαούς τούτους τιμήν και σέβας προς κάτι υπερχόσμιον, και την άρχήν σοφίας, δηλαδή τίν φόβον του θείου και την πεποιθησιν εις αυτό. Είνε και διά τους δυστυχείς τούτους Ειδωλολάτραι ή θρησκεία τό βάλσαμον τό καταπραύνον τάς όδύνας των, τό φώς τό παρέχον την έλπίδα, τό ιδανικόν προς άνώτερον βίον, εις τίν έποισον άτενίζει ή τάλαινα ψυχή των!

(Εβράνομα)

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1909

[Η Διάπλισις θα στείλη έντυπον ψηφοδέλτιον προς όλους τους δικαιούμένους να ψηφίσουν]

1.—Προκηρύσσεται Δημοψήφισμα των συνδρομητών της Διαπλάσεως προς άνάκλησιν του θρασιότερου ψευδωνύμου του 1909. 2.—Εκλέξιμα ψευδώνυμά εις μόνον δσα έφάνησαν ή θα φανούν εις την Αλληλογραφίαν του τίμου τουτό, ήτοι εις την στήλην «Εγκρίσεις Ψευδωνύμων», εις ως νέα ψευδώνυμα, εις ως άνανεώσις παλαιών, εις τά φυλλάδια τά από 1ης Δεκεμβρίου 1908 μέχρι 30 Νοεμβρίου 1909.

3.—Εκλογείς εις δλοι ει συνδρομηταί (συνδρομηταί και άδελφια των, — όχι περισσότερα από πέντε, κατά τόν Κανονισμόν των Ψευδωνύμων), όσοι έχουν ήδη ή θα λάβουν ψευδώνυμον διά τό 1909, μέχρι του τελευταίου φύλλου του Νοεμβρίου.

4.—Η ψηφοφορία θα γίνη διά ψηφοδελτίων. Πρός πάντα, όσοι έχουν δικαίωμα ψήφου ή θα τό άποκτήσουν, κατά τά άνωτέρω, μέχρι τέλους Νοεμβρίου, θα στείλω από έν έντυπον ψηφοδέλιον, τό όποσον έκαστος ψηφοφόρος πρέπει να συμπληρώση ιδιοχειρως και εδαναγνώστω, και να τό επιστρέψη εις τό γραφείον μου.

5.—Τό προς συμπλήρωσιν ψηφοδέλιον θα τυπωθή εις μεγαλήτερον σχήμα κατά τό εξής υπόδειγμα:

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ
Όνομα έπιλογέως:
Ψευδώνυμον:
Εν... τή... 190
Εκ των έν τή «Διαπλάσει» του 1909 εγκριθέντων ψευδωνύμων, μου ήσαν περισσότερον τά έπόμενα δέκα, τά όποια αναγέσσω κατά τάς έν προτιμήσεώς μου:
1ον...
2ον...
3ον...
4ον...
5ον...
6ον...
7ον...
8ον...
9ον...
10ον...
Υπογραφή ιδιοχειρως

6.—Τό Ψηφοδέλιον, τό όποσον θα λάβη έκαστος προς συμπλήρωσιν, θα φέρη προς διάκρισιν ένα άριθμόν άναποκρινόμενον προς τόν άριθμόν υπό τόν όποσον εις έγγραμμένος ή συνδρομητής εις τό Βιβλίον των Ψευδωνύμων. Επομένως έκαστος δέν ειμπορεί να στείλη παρά τό Ψηφοδέλιον τό όποσον θα λάβη ούτε δηλ. να τό παραχωρήση εις άλλον, ούτε αυτός να δεχθή άλλο προς συμπλήρωσιν. Και άπαξ έστειλε τό ίδικόν του, ουδέν δικαίωμα πλέον έχει ούτε να τό άποσύρη, ούτε να τό επιδιορθώση, ούτε να ζητήση να τό αντικαταστήση.

7.—Μεταξύ των δέκα ψευδωνύμων, τά όποια θα εκλέξη έκαστος, δικαιούται να συμπληρώη και τό ιδικόν του. Και μέχρι της ήμέρας, καθ' ήν θα λάβη τό έντυπον Ψηφοδέλιον (μέσα Δεκεμβρίου) έχει καιρόν να σκεφθή ποια είναι τά δέκα ψευδώνυμα της άρεσκείας του, ώστε εύθες όμα τό λάβη, να τά γράψη και να τό επιστρέψη.

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΙΚΡΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ

Καθώς είπομεν εις την άνωτέρω προκήρυξιν του Δημοψηφισματος, αι Μικραί Αγγελιαί, αι σχετικαί προς αυτό, θα είναι ως επί τό πλείστον έπαινοι των διαφέρων ψευδωνύμων, των αξιούντων να ψηφισθύν.

Αι τουτότου είθους Μικραί Αγγελιαί δύνανται και πρέπει να είναι ώραιαι, γλαφυραί, εύφεις. Διά να συντελέσω δε και έχώ εις τουτό, άπεφάσισα να βραβεύσω τάς ώραιότερας εις πρωτογενή Μικρών Διαγωνισμών Αγγελίων.

Εις τόν Διαγωνισμόν τουτόν θα λάβουν μέρος αυτοδικαίως όσοι όσοι θα δημοσιεύσουν μίαν ή περισσότερας Μικράς Αγγελίας, σχετικάς με τό Δημοψήφισμα, από του προσοχούς φύλλου μέχρι του τελευταίου του Νοεμβρίου συμπεριλαμβανομένου.

Επειδή πολλοί βεβαίως θα δημοσιεύσουν περισσότερας της μιάς Μ. Αγγελίας, δηλούται ότι έκαστος θα λάβη μέρος εις τόν Διαγωνισμόν μόνον με μίαν, ήτοι την ώραιότεραν του. Επομένως θα έχη κανείς τίν πιθανότητα να βραβευθή και μίαν μόνον ώραιάν Αγγελίαν άν δημοσιεύση, δέν θα ήμπορή δε να λάβη πλείονα του ένόσ βραβεύομαι, όσαίδη ποτε και άν είναι αι ώραιαί του Αγγελιαί. Ένωσισταί όμως, ότι μεγαλήτερον πιθανότητα βραβεύομαι θα έχη ό μέλλον να δημοσιεύση περισσότερας της μιάς Μ. Αγγελίας.

Βραβεύα θάπονεμηθόν τά ώρισμένα δι' όλους τους Μικρούς Διαγωνισμούς, περί των των «Όδηγόν, Κεφ. Ε.» (εις τό α' φύλλον, σελ. 10).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εις τό μάθημα της Γεωγραφίας. — Πές μας τά όρη της Ευβοίας. *Ο Μαθητής, άφου ειπε δύο-τρια, παύει. — Δέν έχει κανένα άλλο;

*Άλλος μαθητής ψιθυρίζει εις τό αυτί του έρωτωμένου. — Όχι!... πές Όχι!..

Και εκείνος θυμώνων: — Μα πώς να πώ «όχι» άφου έχη η; *Εστάλη υπό του Έλευθέρου Έλληνοσ

Μεταξύ φίλων: — Αχ! τί ύπέφερα καιμένη! Τι τρομερή άρρώστεια. Φαντάσου, διπλή περιπνευμονία... — Υπέφερες άν και μένα; Ποτέ! Έγώ είχα... περιπνευμονία τριπλή!

*Εστάλη υπό της Ηχοσ της Αίμνης

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Ασν της Ιωνίας, ή θλιβερά είδησις που μου μεταδίδεις μου φαίνεται άπίθανος, ως κρίνω από την συνοδούσαν την ιδικήν σου έπιστολήν του έαδελφου του αγαπητού μου φίλου. Άλλως, άν την έπίστευα, θα ήμουν άπορηγόρητη...

Μικρά Μυστικά σου έστειλα, Δέα. Είνε άνάγκη να ψηφίσης κόμμα; Και δέν ψηφίζεις άλλως τά ψευδώνυμα που θεωρείς ώραιότερα; Είνε ό μόνος τρόπος διά να παλλαχθής από την άρηχίαν.

Έκλαυσα κ' έχώ όταν έδιάβασα από μικρό και φαρισκακώμενο γράμμα σου, Διακριθείσα Αρσενική. Τι φοβερόν δυστύχημα να χάσης τόν καλόν σου πατέρα! Ο Θεός να σε παρηγορήση, αγαπητή μου φίλη, και άλλην λύπην να μη σού δώση!

Έθνική Παλιγγενεσία, νομίζω ότι σού άπήνησα εις την περι παραρτήματος πρότασιν. Ναι, ένθυμούμαι τό «πληθυντικόν σύστημα της Διαπλάσεως» ήτο εύφύσιστατον, και έλυπητήν μέλισσα που ό γάρος δέν μου έπέτρεψε τότε να τό δημοσιεύσω. — Γράφε άλλον άρτιόδετα, διά να μη κουράζονται τά μάτια μου όταν σε διαβάσω.

Ο άριθμός της άποδείξεώς σου, Διαφροστεφανωμένη Έλληνοπούλα, είναι 859. Γράφε μου τώρα που εύφύσις από την έξοχήν, όπου, φαίνεται, δέν ύπήρχε χαρτί και καλαμάρι. Φαντάζομαι τί θα ύπέφερες, Αφρόμοιο... άλλ' άφου ήτο περαστική, δέν πιράζει. Η έπιστολή σου μ' εύχαρίστησε πολύ. Περιγράφει τόσον ζωηρά ήν χαράν της άναρρώσεως.

Προσπάθησε λοιπόν, Νύμφη του Νείλου, ναναπληρώσης τόν άπολεσθέντα καιρόν, και μη φοβάσαι ότι θα σε βαρεθώ ποτέ. Τετράδιζ έστειλα.

Πολύ μ' εύχαρίστησεν ή ώραιότητή έπιστολή σου, Γεώργιος Σ. Α. Ένόμιζες ότι έπρεπε να σε γνωρίζω διά να σε βραβεύσω; Δέν ήρκει ότι έστειλες την καλλιτέραν λίστιν; Η φωτογραφία σου έλήφθη και θα δημοσιευθή πολύ γρήγορα.

Η Χείρ Βοηθείας, έπιστρέφουσα εκ Τήνου εις Πόρτ-Σάιτ, έπέρασεν από τάς Αθήνας και μ' έπεσκέφη εις τό γραφείόν μου. Με μεγάλην μου χαράν έκαμα την γνωριμίαν της. Τι καλό κορίτσι!

Ωραία έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την έβδομάδα και οι εξής προς τους όποιους ό χάρος δέν μου έπιτρέπει ναπαντήσω έντενώς, ως έπεθύμουν: Μαργαρίτη Φοίσις (τελοσπάντων) Σμυρνιάος Κληνής (θερά συγχαρητήρια) Λεοβία Αηδών, Παλλάς, Σκότος, Διαφροστεφής Σημαία, Αδανάσις Έλλάς και Έλληνική Σημαία.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Σημαία Όνειροφανταστή, α. (Χ. Σ.) Βουλγαρομούχος, α. (Β. Δ.) Ράβδος του Μωυσεως, α. (Κ. Χ.) Σωτήρ Αλεξανδρινή, α. (Φ. Π.) Βασιλισσα των Αμαζόνων, α. (Δ. Π.) Ηραϊστος, α. (Ν. Ε.) Θυμωμένος Κώνωπ, α. (Α.) Δέων της Αφροίτης, α. (Ε.) Κορυφή του Όλύμπου, κ. (+) Κουκλίτσα, κ. (!!) Κραυγή της Πατρίδος, κ. (3=1) Λευκόλευκος Ηρα, κ. (!) Μικρός Αστρονόμος, α. (Α. Ε.) Μικρός Βοσκός, α. (Ε.) Αρακάκος, α. (Β. Χ.) Μικροκατωμένη, κ. (Κ. Ο.) Αράχνη, κ. Βωάπις Ηρα, κ. Γλυκό Αλάτι, α. (!) Δοξαμένη Σημαία, α. (Σ. Ο.) Έργάνη Αθηνά, κ. (**) Εργατική Μέλισσα, κ. (Α. Ρ.) Εργατικός Μόρμης, α. (Γ. Κ.) Κορυδαλλός, α. Κορυθαίολος Ένωσ, α. Λευκός Κύνος, α. (Ε. Σ.) Νευρόπασιον, α. (+) Πατριόν Διαβολάκι, α. (+) Κορινθιακή Σφαίρα, κ. Μικρά Μάγισσα, κ. Μικρόβιον, κ. (Μ. Π.) Σουσουράδα, κ. (Α. Τ.) Παινασμένος Λύκος, α. (Α. Μ.) Πελαγός, α. Σοφο Παιδάκι, α. (Α. Τ.) Νανοικιά Φιλάργιος, κ. (Ρ. Α.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Όδεμία πρότασις δημοσιεύεται, δέν δέν συνόδεύεται υπό του άντικεινου ως εξής: Διά τάς πρώτας τρεις προτάσεις λεπτά 25. Διά τάς έπι πλέον του αυτού φύλλου, 5 λεπτά ή λίξις. — Προτεινόμενον μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον ισχύον διά τό έτος τουτό, προς τους έχοντας ψευδώνυμον επίσης ισχύον διά τό έτος τουτό. Προτάσεις με όνόματα, ή με ψευδώνυμα κατηγορημένα, δέν δημοσιεύονται. — Ο ένδς παροδύσεως άριθμός σημαίνει πόσα τετράδια δέν άναπέδωσεν είσέτι ο προτεινόμενος.

Μ. Μυστικά έπιθυμούν ναπαλλάξουν: ή Νύμφη του Νείλου (0) με Γλυκίαν Έλπίδα, Απολεσθέντα Έλπίδα, Διακριθείσα Αρσενική, Αιγυπτίαν Βασιλόπαιδα, Ιδανικήν, Άνθος της Αιγύπτου, Μενεξεδέριο Μαιουγκιάκι, Αρχιαιόσκοπον Γεωμάνον,

Λόφον του Γάνου, Άγγυλον της Έλευθερίας... ή Ελληνική Σημαία (0) με Αιγυπτίαν Βασίλισσα, Είμαι Ζακυνθία, Παλλάδα, Ζιλιά Χανούμ, Δέαν, Έλαφον της Αιγύπτου.

ΕΓΓΡΑΦΗ ΑΠΟΡΟΥ

Ο Σύλλογος «Έλπις» Μυτιλήνης ένεγραψε δι' εν έτος τον ύπ' αριθ. 68 συσταθέντα άπορον. Εύγε!

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Έθνικόν Ύμνον (το Χρυσό Παράσι σ' ευχαριστεί δι' αυτά που γράφεις... Εύνην Κ. Μπ. (θερμώς ευχαριστώ και δια τόν νέον ξεσπάθωμα) Συραηλάτην της Ασίας (Έλαδα) Κούρημα των Ελλήνων (διηγήματα των συνδρομητών μου δέν δημοσιεύω) Ηχώ της Λιμνης (βέβαια, με τόσην βίαν δέν παίρνουνται τά βραδεία... Δουκίη Λάραν (πολύ προσεχώς θα δημοσιευθούν και τάποτελέσματα της μεταφράσεως: Ένα-ένα, βλέπεις: πολύ ενδιαφέρουσα ή έπιστολή σου) Έθνικόν Ποιμικονομνάν (πώς; κάθε πέρσιν και καλλίτερα; ναι, πολύ καλά ένθυμούμαι τή μαμά σου ως παλαιάν μου συνδρομητριαν) Χαίρος Πατρίς (ξέστειλα: έγώ δέν ειμπορώ να σου έπω πού εύρίσκειται ή Ιονιάς: έρώτησέ την δια Μ. Αλγετίας αν θέλη να σου τό έπη αυτί) Ρήγαν Φερραϊόν (έξυπνότατα όσα γράφεις δια τό φάρμακα γενικώς και δια τό φάρμακα του Χαμίτ Ιδαιτέρως...) Απολοσθιόν Ελαιδα (έ, τί να κάμωμεν! αφού δέν είνε εύκολον, ύπομονή) Ένδοσιώδη Έλληνα (χάρτην ξέστειλα: εύχομαι πάσαν επιτυχίαν) Δροσόλοστον Αδύγη (σε περιμένω) Αρχιεπισκοπον Γερμανόν (χαίρω πολύ πού έγνωρίσθης με τόν καλόν μου φίλον) Δεινοπαθουμένην Έλλάδα του 21 (βεβαίως, άρκεί να λάβη ψευδώνυμον, πληρώνον μίαν δραχμήν ως δικαίωμα) Τέρπουσαν Πανοσλήρον (πού ό ήλιος τήν έκαμε κυριολεκτικώς άραπίναν!) Αθανάσιον Διάκον, κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά τήν 12 Αύγουστου, θάπαντήσω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεκταί: έξ Αθηνών και Πειραιώς μέχρι της 1 Σεπτεμβρίου εν των Έπαρχιών μέχρι της 12 Σεπτεμβρίου εν τού Έξωτερικου μέχρι της 28 Σεπτεμβρίου.

370. Δεξιόγυφος.

Σε μία μάζ πόλιν έβλα Μία νότα για κεφαλί Κι' ιδού, τήν πρώτην όψι της Αμέσως μεταβάλλει: Ψηλόνει, γιγαντώνεται, Χώρες περνά, πελάγη, Και στής Ασίας τά βουνά Να πάθ ηθεί πάγει.

Έστάλη υπό τού Δεκαπενταετούς Πλοιάρχου

371. Αναγραμματισμός.

Και εις κάμπους και εις βουνά Φυτρωμένη θα με ιδής Τά μεσαία αν μεταθέσης, Είς τό σώμα θα μ' εύρης.

Έστάλη υπό τού Δάκρου Υποδούλου Έλληνας

372. Τονόγυφος.

Ρήμα κοινότατο να όξυτονήσης, Παλλά βασίλισσα για ναναστήσης.

Έστάλη υπό τού Ζακυνθινού Πανσε

373. Δημόδες Αίνιγμα.

Ο γυιός μου ό Κοντοδόδωρος Με τά πολλά ζωνάρια.

Έστάλη υπό της Αιγυπτίας Βασίλισσας

374. Βέλος.

Νάντικατασταθούν οι άστερισκοί και αι στιγμαί δια γραμμάτων ούτως, ώστε ναναγινώσκεται: καλέτως, θάλασσα τής Εύρώπης: επάνω, δεξιὰ ζών χρητήμον, άριστοφρ πρόθεσις: κάτω, δεξιὰ εκ των άνω κατά σειράν: άνωθυμία, σύνδεσμος, νήσος, θεά, άριστοφρ: ρήμα, άθος, σύνδεσμος, θεά (αι λέξεις άρχίζουν πάντοτε από τους άστερισκούς.)

Έστάλη υπό τού Κόμητος Μόντε-Χριστού

375. Έπιγραφή.

ΝΥΕΤΑΡΝ ΜΚΕΚΟΙ ΕΙΣΝΑ ΟΕΩ

Να και μία έπιγραφή Που εύκολα θα διαβασθί!

Έστάλη υπό τού Δουκός της Σάρτης

376. Απροσδόκητον.

Τι προσπαθείς να εύρης; Έστάλη υπό τού Έλευθέρου Έλληνας

377. Συλλαβική Μεσοστιχς έξ αναγραμματισμού.

Αι κάτωθι ζητούμεναι λέξεις νααναγραμματισθούν ούτως, ώστε αι μεσαία συλλαβαί των νέων λέξεων ναποτελούν περιώνυμον χώραν Ασιατικην:

1, Όρος της Θράκης. 2, Διάσημος Άργοναύτης. 3, Τό υπό τού νόμου έπιτροπόμενον. 4, Πόλις ή όρος νήσου.

Έστάλη υπό Κωσέωνος του Ρωμίου

378. Μικτόν.

ααιο-νδρ-η-πν-ια-πλν Έστάλη υπό της Ποιμενικής Φλογέρας

379. Γρίφος.

Α Α Α Α Μ Α Α Α Α Α Α Α Α

Έστάλη υπό Εύστρατιου Ζ. Παρασκευαΐδου

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνεύματ. Ασηύσεων του φύλλου. 30 293. Έλένη (έλ, έν, ι).—291. Πάτρι- (ατρα)—Άρτα. 295. Τό αυτί.

296. Κ Ρ Ε Ω Ν 297. Άγχι δέ προς Π Υ Ρ Ρ Α φως ήν αλήθειαν χό- Μ Υ Ρ Ω Ν νος. (Η ανάγνωσις εκ Π Ο Λ Ο Σ του μέσου, και είτα Σ Α Ρ Δ Ω πρὸς τά κάτω, κάμνει τόν γύρον του σχήμα-

τος εκ δεξιῶν πρὸς άριστερά.)—298-300. 1. Κάμηλος (Έλλάς ΟΔΗ ΜΑΚαρία...) 2. Ημίονος (δΣΑΝ ΟΙ ΜΗδικοί...) 2. Δέαν (ΜανόλαΝΩ ΕΛληνικά.)—301. ΑΥΛΟΣ (Άρταξέρξης, Υπολαίς, Δύκος, Όσσα, Σάλος.)—302. Ο μηδέν άδικών μηδενός δείται νόμου.—303. Άσπαια τής τήχης (ας-τα τα-τ' εις τι-χ' εις.)

Έξεδόθη υπό όλίγου:

ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΟΛΕΜΗ ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΒΙΟΔΙ

Θαυμασία συλλογή ποιημάτων εις πολυτελέστατον τόμον.

Πωλείται εις όλα τά Βιβλιοπωλεία ΔΡΑΧ. 3.50

ΜΙΚΡΑ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Η λέξις με άπλά στοιχεία των 8 σιγμών λεπτά 10, δια δε τούς συνδρομητάς μας λεπτά 6 μόνον με παχά στοιχεία τό διπλάσιον, και με κεφαλαία τό τριπλάσιον. Έλάττωτος όρος 15 λέξεις, δηλαδή και αι όλιγότεραι των 16 πληρόνται ως τά ήσαν 15. Ο χωριστός στίχος, έστω και από μίαν λέξιν, με κεφαλαία ή παχέα ή άπλά στοιχεία των 8 σιγμών, ύπολογίζεται ως έξ λέξεις άπλά.—Αι μη συνοδεύόμεναι υπό τού άντικειμένου άγγελιαί δέν δημοσιεύονται.

Επι τή ονομαστική εορτή της Μαραμίνης Φύσεως και Άργουάς Πανοσλήρον εύχόμεθα έτη πολλά και εύτυχημένα.—Απολοσθιότα Έλπις, Έδελβαίς, Ηχώ Ταύγειου, Έλενίσα, Καίρια, Θεώνη, Τέρπουσα Πανοσλήρον, Πόθος Πατρίδος, Βασιλεύς Έσθήμου. (Θ, 276)

Χίλιες θερμές εύχές για τήν εορτή σου, Μαραμίνη Φύσις, εύχεται ή Άργουά Πανοσλήρος. (Θ, 277)

Για τή γιορτή σου, αγαπημένη Γόνδοια της Βενετίας, δέξου ένα μπουκέτο όλόθερμες εύχές.—Μαραμίνη Φύσις. (Θ, 278)

Είς τόν εορτάζοντα φίλον μου Τάνην Κομνηνόν εύχομαι έτη πολλά και εύτυχη.—Παύλος Τσέλιος. (Θ, 279)

Επι τή έπετειώ της εορτής σου, φιλάτη Μαρία Κουλούρη, σοι εύχομαι έτη πολλά.—Έλληνική Σημαία. (Θ, 280)

Επιθυμώ αλληλογραφίαν μετά Αιγυπτίας Βασιλόκταιδος και Είμαι Ζακυνθία. Έλληνική Σημαία (Θ, 281)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1909 (Θ, 282)

Παρακαλώ μέλη Συλλόγου «Ωραιάς Χιου» όπως με ύποστηρίξωσιν εν τῷ προσεχει Διημοψήφισματι. Έλληνική Σημαία (Θ, 283)

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΣΤΕΜΜΑ ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1909 (Θ, 284)

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ Η ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 1909 (Θ-285)

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΑ ΧΡΩΜΟΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΟΜΟΜΗΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Διευθυντής: ΣΠΥΡΟΣ Κ. ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ Γραφεία: Όδός Λόφου 6. (Πλ. Όμονοίας.)

Βραδείον Μ. Μυστικῶν Έτυχεν ό Ποινμύνος Διαβάτης.—Λόφος του Γάνου. (Θ, 287)

Αναλλάσσω εικονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν.—Variatoussa Cardia, P. O. Box 108, Farmington, Conn. America. (Θ, 288)

Αναλλάσσω καλλιτεχνικά δελτάρια με τούς Κρήτας. Μ. Μυστικά πανταχόθεν.—Ph. Poupoulidés, Farmington, Conn. America. (Θ, 289)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ενιστάμενον υπό τού Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ'έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις τήν χώραν ήμῶν όπηρεσίαν και υπό τού Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδα.

Table with subscription rates: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΨ, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΨ, ΕΤΗΣΙΑ, ΕΞΕΜΗΝΟΣ, ΤΕΤΡΕΜΗΝΟΣ. Includes address: ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Έν Αθήναις, 22 Αύγουστου 1909.

ΟΙ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΡΠΑΝΩΦ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. FERNEL)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Άσθμα, άντηγήσαν πλησίον του, τόν έκαμε να στραφή αποτόμως. Κάποιος τόν ήγγιζε, πατών τήν τελευταίαν βαθμίδα... Ητον ένας άνθρωπος, φορτωμένος με δύο βαλίτζες, πού δέν τόν είχε διακρίνη με τό πρώτον ταχύ βλέμμα, τό όποϊον έρριψεν επί των άεπιδουμένων' ίσως διότι ό ρηθείς άνθρωπος είχεν ήδη υπερβη τό μεσόσκαλον του δευτέρου κατωμάτος.

«Αυτός θα είνε ό Κορπανώφ!» έσυλλογίσθη ό Αύγουστος, ό όποϊος, παραζαλισμένος, θορυβημένος, σασιτισμένος, έρρίθη εις τόν λαϊμόν του άγνώστου, τόν άγκάλιασεν, όπως άγκαλιάζει κανείς ένα ιστόν, και τού έδωσεν από ένα φιλι εις κάθε μάγουλον, κραυγάζων: — Καλημέρα, έξάδελφε!

— Παρνον, κύριε Αύγουστε, κάνετε λάθος! είπεν ό άνθρωπος γελών. Ο Αύγουστος όπισθοχώρησεν όρμητικώς. Ο θυρωρός!..είχε φιλήση τόν θυρωρόν!..τόν άηρήθ εκείνον μπάρμπα-Νικόλα, με τήν κρατοσεληνά ετή μύτη και με τό κρησκάρι 'ετό μάγουλο... Φρίκη!

Έγύρισε δια να σκουπίση τό στόμα του με τήν άκραν του μανικιού του, έξ ένστικτου ταχυτέρου από κάθε συλλογισμόν, όταν ήσθάνθη δύο ρωμαλέους βραχιλονας να τού περιβάλλουν τούς ώμους.

Ένας γίγας, με φωνήν παιδικής γλυκύτητος, αφού τόν ένγκάλισθη θερμότατα και τόν κατεφίλησε, τῷ είπε: — Έξάδελφέ μου, τί εύτυχής πού είμαι!

Ο Αύγουστος, μόλις και μετά βίας συνελθών, έψιθύρισε: — Κ' εγώ επίσης, σάς βεβαίω!

Ο γίγας έστράφη τότε πρὸς τήν κλίμακα, και σκύψας από τά κάγκελα έφώναξε:

— Έλάτε, γρήγορα! γρήγορα! ό έξάδελφός σας από τή Γαλλία σας περιμένει! Συγκεχυμένος άλαλητός, από τόν όποϊον έξεχώριζαν, προφερόμεναι εις διαφόρους τόνους, αι λέξεις: «καλημέρα, έξάδελφε!» άνταπεκρίθη εις τήν πρόσκλησιν του πατρός. — Η γυναίκα μου, Μαρία-Σοφία, άπήγγειλεν ούτος, όταν ή κυρία Κορπανώφ έφθασεν έπιτέλους επάνω. — Έπιτρέψατέ μου... έξάδελφε...

Και ό Αύγουστος ήσπασθη τήν σφαιροειδή γυναικούλαν με τό θελακτικόν πρόσωπον, ή όποια τῷ έτεινε παρειάς ως ροδάκινα. — Ο πρωτότοκος μου υιός Βόρις. Και ό Αύγουστος έφίλησε τόν Βόριν. — Ο δευτερότοκος Μιχαήλ. Νέα φιλήματα. — Ο μικρότερος άδελφός του Δημήτριος.

Ο Αύγουστος έξηκολούθει να φιλή. — Α, να τέλος πάντων και ό τεμπέλης ό Ίβάν! άνέκραξε φαιδρώς ό κύριος Κορπανώφ.

Ο Αύγουστος έσκυψεν όλίγον περισσότερον και έξηκολούθησε τά φιλήματα. — Έλα λοιπόν γρήγορα, Νικόλα! Πιάσε τόν Κύριλλο από τό χέρι! Ο Νικόλαος παρουσιάσθη σύρων από τό χέρι ένα καχουλόν παιδάκι τεσσάρων πέντε έτών. Δια να τούς φιλήση και αυτούς, ό Αύγουστος ήναγκάσθη να γονατίση.

Έπερίμενε και συνέχισαν: κανένα σωρό εις τήν άγκαλιάν της παραμάνας

του, ή κανένα άλλο πού μόλις να στέκεται εις τά πόδια του... Άλλά δέν έδλεπε τίποτε. — Αύτά είνε μόνον; ήρώτησε με ύφος βλακώδες, μη γνωρίζων πλέον πού πατεϊ και πού εύρίσκειται...

Ο Αντώνης ήτο τόσοσ σχεδόν σασιτισμένος, δσον και ό κύριός του. Κάθε φοράν πού εισήρχετο εις τόν προθάλαμον κ' ένας μικρός Κορπανώφ, έμετρούσεν: — Ένας...δύο...τρεις...τέσσαρες!...

Είς τόν πέμπτον έμουρμούρισε: — Εμα θάνει πιά! Αυτοί είνε άτελείωτοι! Δέν άφιναν μερικους και ετή γειτόνισσα;..

Εν τούτοις, εκ μακρός συνηθείας, ό υπηρέτης ένεθυμήθη έγκαιρώς τό καθήκόν του και εισήγαγε τούς μικρούς Κορπανώφ εις τήν αίθουσαν. Έκει εισήλθον και οι γονεΐς, μόλις αι άποσκευαί των έσωρεύθησαν εις τόν προθάλαμον.

Ο δυστυχής Αύγουστος ήκολούθει με πρόσωπον ήλλοιωμένων, άπεγνωσμένων, άπηλιθιωμένων.

— Λοιπόν, κύριε Αύγουστε;... τῷ έψιθύρισε μίαν στιγμήν ό Αντώνης, διερχόμενος πλησίον του. Ο Αύγουστος τόν εκύτταξε με βλέμμα τόσοσ περιλυπον, ώστε ό γηραιός υπηρέτης συνεκινήθη. — Τά μικρά είνε χαριτωμένα, τῷ είπε δια να τόν παρηγορήση.

— Μα πόσα είνε έπιτέλους; ήρώτησεν ό Αύγουστος, ό όποϊος ακόμη δέν είχε κατορθώση να τά μετρήση, και εις

«Καλημέρα, έξάδελφε!» (Σ. 309, στ. α')